

РЕШЕНИЕ

№ 94

гр. София, 07.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Камен Иванов

Членове: Владимир Астарджиев
Виолета Магдалинцева

при участието на секретаря Красимира Г. Георгиева
в присъствието на прокурора Е. М. Р.
като разгледа докладваното от Камен Иванов Наказателно дело за
възобновяване № 20221000601308 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 424 ал.1 вр. чл. 422 ал.1 НПК,като е образувано по искане вх.№903384/06.10.2022 година на осъдения К. И. Г.,с установена самоличност,ЕГН *****,за възобновяване на наказателното производство по внохд №656/2021 година на Окръжен съд гр.Благоевград и по нохд №1954/2019 година по описа на Районен съд гр.Благоевград.

В подаденото искане се сочи наличие на основания,разписани в чл.422 ал.1,т.5-та НПК,като оплакванията,релевирани в стореното искане препращат към оплакване по чл.422 ал.1,т.5 НПК вр.с касационните основания по чл.348 ал.1,т.1,т.2 и т.3 НПК–нарушение на материалния закон,съществено нарушение на процесуалните правила, допуснати от съдебните инстанции и явна несправедливост на наложеното му наказание.

С присъда №904588/04.06.2021 година,постановена по нохд №1954/2019 година по описа на Районен съд гр.Благоевград съдът е признал подсъдимия К. И. Г. ,роден на ***** година в гр.***,българин,български гражданин,женен, неосъждан,с висше образование,медицински специалист в Реанимация при МБАЛ- Благоевград,ЕГН ***** за виновен в това,че на

31.07.2018 година в гр.Благоевград от складово помещение на Самостоятелна медико-диагностична лаборатория „Кардиолайф 2“ ООД,ЕИК200867854,ул. „Славянска“ №60,възползвайки се от служебното си положение, осигуряващо му безпрепятствен достъп до места,където се съхраняват вещите е отнел чужди движими вещи-животоспасяващи консумативи,както следва:

-3 /три/ броя коронарни водачи „РТ 2“ с референтен каталожен номер Н74938931030, 185см, 37мм с единична стойност 236,40 лева/ двеста тридесет и шест лева и четиридесет стотинки/,на обща стойност 709.20 лева /седемстотин и девет лева и двадесет стотинки/,

-1 /един/ брой коронарен водач „АSАНI“ с референтен номер АG14M060, 180см, 36 мм. на стойност 691,80 лв. /шестстотин деветдесет и един лева и осемдесет стотинки/,

-3 /три/ броя балон RTCA “MOZEC” на фирма „Meril“,размери 1,5см.х 09мм., 3,50см. х 20мм.и 2,75см.х14мм.с единична стойност 219,20 лева /двеста и деветнадесет лева и двадесет стотинки/ на обща стойност 657,60 /шестстотин петдесет и седем лева и шестдесет стотинки/лева,

-1 /един/ брой балон NC“MOZEC” на фирма Meril с размери 2,50см х 15мм на стойност 223,2 лв. /двеста двадесет и три лева и двадесет стотинки/,собственост на Самостоятелна медико- диагностична лаборатория „Кардиолайф 2“ ООД,ЕИК 200867854, всичко на обща стойност 2281,80 /две хиляди двеста осемдесет и един лева и осемдесет стотинки/ лева от владението на С. Н. С.,управител на Самостоятелна медико-диагностична лаборатория „Кардиолайф 2“ООД,ЕИК 200867854 без негово съгласие с намерение противозаконно да ги присвои,поради което на основание чл.194 ал.1 НК вр.чл.54 ал.1 НК му е наложил наказание “лишаване от свобода“ за срок от 9 /девет/ месеца,отложил е изпълнението на наказанието на основание чл.66 ал.1 НК за срок от 3 /три/ години,считано от влизане в сила на присъдата,като го е признал за невинен и при условията на чл.304 НПК го е оправдал по първоначално повдигнатото обвинение по чл.195 ал.1,т.6 вр.чл.194 ал.1 НК ,затова да е извършил престъплението като длъжностно лице по чл.93 т.1,б. „б“ НК-служител на длъжност „Медицинска сестра“ в Самостоятелна медико-диагностична лаборатория „Кардиолайф 2“ООД,ЕИК 200867854 по силата на трудов договор № 62/16.11.2015 година и допълнително споразумение №136/02.01.2018 година,ведно с длъжностна

характеристика към тях.

С присъдата си съдът е отхвърлил като неоснователен предявения граждански иск от Самостоятелна медико-диагностична лаборатория „Кардиолайф 2“ ООД, ЕИК 200867854, седалище и адрес на управление гр.София 1000, район „Оборище“, ул. „Московска“ №47, представлявано от управител С. Н. С. срещу подсъдимия К. И. Г. за сумата 2281.80 лева/две хиляди двеста осемдесет и един лева осемдесет стотинки/,представляващи причинени на дружеството имуществени вреди,вследствие на деянието,претендирана със законна лихва, считано от 31.07.2018 година.

Съдът е постановил веществените доказателства по делото,описани подробно,да бъдат върнати на собственика им /Самостоятелна медико-диагностична лаборатория „Кардиолайф 2“ООД,ЕИК 200867854,седалище и адрес на управление гр.София 1000 ,район „Оборище“, ул. „Московска“ № 47.

С Решение №79/15.04.2022 година,постановено по внохд.№656/2021 година по описа на Окръжен съд гр.Благоевград състав на съда,на основание чл.334,т.3,чл.337 ал.1,т.2 и ал.3,и чл.338 от НПК е изменил присъдата,като е преквалифицирал деянието в такова по чл.197,т.1 вр.чл.194 ал.1 НК-за това,че на 31.07.2018 година в гр.Благоевград,от складово помещение на Самостоятелна медико-диагностична лаборатория „Кардиолайф 2“ООД, ЕИК 200867854,на ул.„Славянска“№60,възползвайки се от служебното си положение ,осигуряващо му безпрепятствен достъп до места,където се съхраняват вещи,е отнел чужди движими вещи-животоспасяващи консумативи,описани в присъдата,на обща стойност 2281,80 лева от владението на С. Н. С.,управител на СМДЛ „Кардиолайф 2“ ООД без негово съгласие,с намерението противозаконна да ги присвои ,като го е оправдал по обвинението за извършено престъпление по чл.194 ал.1 НК,и е намалил наложеното наказание на 6 /шест/ месеца „лишаване от свобода“.

Изменил е присъда №904588/04.06.2021 година,постановена по нохд №1954/2019 година на Районен съд Благоевград в частта,с която е отхвърлен предявения граждански иск,като вместо това е осъдил подсъдимия К. И. Г.,ЕГН ***** да заплати на „Самостоятелна медико- диагностична лаборатория Кардиолайф 2“ ООД,ЕИК 200867854,седалище и адрес на управление гр.София,ул.„Московска“№47,представлявано от управител С. С. сумата от 2281,80 /две хиляди двеста осемдесет и един лева и осемдесет

стотинки/ лева,представляваща обезщетение за имуществени вреди,вследствие непозволено увреждане,ведно със законна лихва върху сумата,считано от 31.07.2018 година до окончателното и изплащане.

Присъдата е потвърдена в останалата част,като на основание чл.189 ал.3 НПК подсъдимият К. И. Г.,ЕГН ***** е осъден да заплати по сметка на Окръжен съд гр.Благоевград сумата 91,27 лева,представляваща държавна такса по уважения граждански иск,както и сумата 10 лева за служебно издаване на изпълнителни листове.

Сочи се,че съдебният акт е постановен при съществено нарушение на закона и на процесуалните правила по смисъла на чл.348 ал.1,т.1 и т.2 НПК,а наложеното наказание е явно несправедливо-нарушение по чл.348 ал.1,т.3 НПК.

Съображенията за допуснати съществени процесуални нарушения са свързани с оплакване за това,че е нарушена нормата на чл.84 ал.1 НПК,като без да са налице условия за това е конституирана страна в процеса като граждански ищец.В тази връзка,оплаквания в тази насока са релевирани и касателно оплакването за нарушение на материалния закон ,се твърди,че осъденото лице не следва да носи вина за бездействие на държавни органи във вр.с нормата на чл.111 ал.2 и ал.4 НПК.Декларативно се твърди нарушение на нормите на чл.13 НПК и чл.14 НПК,чл.107 ал.3 и ал.5 НПК,чл.154 НПК,чл.301 ал.2 НПК и чл.304 НПК.

Съображенията за нарушение на материалния закон,по същество са свързани с оплакване за това,че подсъдимият е осъден за престъпление,което не е извършил/л.4-ти,3-ти абзац от искането/,както и за вреди от престъпно деяние,при положение,че сам съдът е приел те да са възстановени непосредствено след извършване на деянието.Във връзка с това оплакване се анализират правомощията на органите по разследване,включително правомощията на прокурора с оглед нормата на чл.111 НПК,като се акцентира на проявено бездействие от страна на управителя на дружеството-граждански ищец,по повод връщане на вещите-предмет на престъпление.

Твърди се,че незаконосъобразно,ако се приеме подсъдимият да е извършил деянието ,за което е осъден,съдът не е приложил нормата на чл.194 ал.3 НПК,нито е обсъдил приложимостта на нормата на чл.218б вр.чл.194 ал.3 НК.

Възразява се за допуснато нарушение на материалния закон във връзка с неприлагане нормата на чл.78а НК.

Сторено е оплакване за явна несправедливост на наложеното наказание,включително с неприлагане нормата на чл.55 НК.

В обобщение се сочи,че допуснатите и посочени по-горе нарушения са съществени по смисъла на чл.348 ал.1,т.1,т.2 и т.3 НПК и са основание по чл.422 ал.1,т.5 НПК за възобновяване на наказателното дело.На тази основа,на основание чл.422 ал.1,т.5 вр. чл.348 ал.1,т.1,т.2 и т.3 НПК,по същество се прави искане за възобновяване на наказателното производство по внохд №656/2021 година по описа на Окръжен съд гр.Благоевград,отмяна на атакуваната присъда и признаване на подсъдимия К. И. Г.,ЕГН ***** за невинен по повдигнатото му обвинение,като се отхвърли и предявения граждански иск.

Алтернативно се претендира след възобновяване на наказателното производство делото да се върне на първостепенния съд от стадия на разпоредителното заседание за ново разглеждане от друг състав на съда,или се приложи нормата на чл.218б НК,респ. нормата на чл.78а НК,или се определи наказание по реда на чл.55 НК.

Пред настоящия съд защитникът на осъдения К.Г. поддържа доводите изложени в искането.Излага лаконични съображения,свързани с направените в искането оплаквания за нарушения на процесуалните правила,нарушение на материалния закон и явна несправедливост на наложеното наказание,като акцентира в няколко насоки.

Освен поддържаното оплакване за неправилно конституирана страна като граждански ищец в съдебното производство,защитата оспорва и начина на оценяване на вещите-предмет на престъпление.Твърди,че изводите на експертите за стойността на предмета на престъпление се разминават с действителните цени на отнетите вещи,а съобразяването с по-ниски стойности на предмета на престъпление бил довел до промяна в правната оценка на деянието на осъдения.

Оспорва се законосъобразността на извод на въззивния съд,според който,след като приема връщане/доброволно предаване/ на вещите от дееца,съдът го е осъдил отделно от това да заплати и тяхната стойност.В тази насока защитата сочи,че осъдения не следва да търпи неблагоприятни

последствия,заради бездействие на държавни органи.Доводите са разположени на основа нормата на чл.111 НПК.

С посочените допълнения,сторени в хода на съдебни прения,защитата иска възобновяване на наказателното производство по внохд №656/2021 година на Окръжен съд гр.Благоевград,отмяна на присъдата по нохд №1954/2019 година по описа на Районен съд гр.Благоевград и признаване на подсъдимия К. И. Г. за невинен по повдигнатото му обвинение,като се отхвърли и предявения граждански иск.Алтернативно се поддържа искането за възобновяване на наказателното производство,като делото да се върне на първостепенния съд от стадия на разпоредителното заседание за ново разглеждане от друг състав на съда,или се приложи нормата на чл.218б НК,респ.нормата на чл.78а НК,или се определи наказание по реда на чл.55 НК.

Осъденият Г. не се е явил пред настоящия съд,редовно призован.

Представителят на САП изразява становище за неоснователност на направените искания.Намира,че не са налице предпоставките на Закона за възобновяване на производството по цитираното наказателно дело по описа на ОС гр.Благоевград,нито за отмяна на постановената присъда.

След като прецени изложените доводи в стореното искане от осъдения Г. и поддържаните доводи на защитника му пред настоящия съд,като съобрази наведените за възобновяване основания и прецени изразеното становище на представителя на държавното обвинение,Софийският апелативен съд намери,че разгледано по същество стореното искане не е основателно.

Съображенията са следни:

Следва да се подчертае,че настоящата извънредна инстанция няма правомощие при проверката си да изменя проверяваните и приети от съдилищата по делото фактически положения,включително да изгради своя самостоятелно възприета фактическа обстановка. Предметът на извънредната проверка е изрично очертан в нормата на чл.422 ал.1,т.5 вр. чл.348 ал.1,т.1-3 НПК,както по основанията за проверка,така и касателно подлежащите на такава проверка съдебни актове.Изрично е посочено,че предмет на тази проверка е наличието или не на допуснати съществени нарушения по чл.348 ал.1 т.1-3 НПК,като включва проверка за нарушение на материалния закон-ако законът е приложен неправилно или не е приложен закон,който е

трябвало да се приложи,ако е допуснато нарушение на процесуалните правила,довело до ограничаване на процесуалните права на страните и не е отстранено,ако липсват мотиви на проверяваните съдебни актове или протокол от съответно съдебно заседание,ако съдебните актове са постановени от незаконен състав или тайната на съвещанието е била нарушена.Предметът на проверка ясно е очертан с оглед разписаното в чл.422 ал.1,т.5 вр. чл.348 ал.1,т.3 вр.ал.5 НПК,касателно преценката за явна несправедливост на наложено наказание.Предметът на проверка е свързан и с начина,по който е изградено вътрешното убеждение на решаващия съд и преценка дали то е основано на обективно,всестранно и пълно изследване на всички правно-релевантни факти и обстоятелства по делото.В този смисъл право на конкретната съдебна инстанция по същество е да кредитира едни доказателствени източници за сметка на други,поставяйки ги в основата на фактическите си констатации,като съществено нарушение на процесуалните правила ще е налице тогава,когато не са изложени съображения,относно оценката на доказателствените материали,когато те са оценени едностранчиво и тенденциозно или са сторени изводи на основата на негодна или несъществуваща доказателствена основа.

По делото въззивният съд е възприел фактическа обстановка,която последователно и ясно е изложена в мотивите към постановеното решение,стр.3,предпосл.абзац-стр.8-ма, като е дал последователно отговор на всички поставени пред него въпроси от страните. Изрично е посочено,че възприетата от първия съд фактическа обстановка се споделя от въззивния съд,стр.3-та,7-ми абзац,посл.изречение,като единствената отлика се разкрива, касателно въпроса,свързан с доброволно предадените вещи-предмет на престъпление,стр. 10-та,втори абзац.В мотивите си първият съд,след изключително подробен анализ и оценка на доказателствения обем е обобщил по същество,че възприетите от него факти и обстоятелства съответстват на фактическите положения,отразени в обвинителния акт.

В мотивите към атакуваното решение на въззивната инстанция по реда на възобновителното производство изрично е посочено,че съдебното производство пред първия съд е протекло при диференцирана процедура по гл.27,чл.371,т.1 НПК,като процесуални пропуски и нарушения в тази процедура не са допуснати.Въззивният съд е намерил,че първият съд е провел

задълбочено съдебно следствие, по време на което по надлежен ред е събрал относими доказателствени източници към предмета на делото. Въззивният съд е намерил, че първият съд е оценил доказателствата и доказателствените средства според действителното им съдържание, като е подчертал изрично несъгласието си с фактическите изводи на първия съд за това, че подсъдимият не е предал доброволно вещите, предмет на престъпление, на съответните длъжностни лица-полицаи. В тази насока, възприемайки различни факти само в тази част, е приложил нормата на чл.197, т.1 НК.

Преповтаряне на фактическата обстановка, възприета и изложена от въззивния съд в цитираното решение не се налага, като настоящия съд се съгласява изцяло с възприетите от Окръжен съд гр.Благоевград фактически и правни изводи.

По оплакванията за допуснати съществени процесуални нарушения в искането на осъдения Г..

С оглед задължението на настоящия съд да се произнесе на първо място по направените възражения за допуснати съществени процесуални нарушения от двете съдебни инстанции и във връзка с, макар и декларативно твърдение за нарушение нормите на чл.13 НПК и чл.14 НПК, чл.84 НПК, чл.111 ал.2 НПК, чл.107 ал.3 и ал.5 НПК, чл.154 НПК, чл.301 ал.2 НПК и чл.304 НПК, настоящият съд следва да посочи, че споделя изложените от защитата на молителя принципни съображения, че съдебният акт следва да почива на пълно, всестранно и обективно изследване на релевантни за предмета на доказване факти и обстоятелства, включени в нормата на чл.102 НПК, които да се подложат на задълбочен анализ във взаимовръзката им, при спазване на процесуалните стандарти, разписани от Законодателя.

На първо място настоящият съд следва да посочи, че не са нарушени процесуалните правила при изготвяне на обвинителния акт. Същият е изготвен в съответствие с нормата на чл.246 ал.2 НПК. Изложената в обстоятелствената част на обвинителния акт фактическа обстановка и посоченото в диспозитивната му част сочи на това, че обвинителния акт е съответен на поставените стандарти в нормата на чл.246 ал.2 НПК. Подробно са описани релевантни за предмета на доказване по см. на чл.102 НПК факти и обстоятелства, участието на осъдения Г. в изпълнителното деяние, за което е предаден на съд, условията на време, място и обстановка на реализирането на

престъпната дейтелност, както и начина на извършване на престъпното деяние. Подробно са изложени в обвинителния акт съображения за реализиране признаците на престъпление от обективна и субективна страна. Осъденият Г. лично е заявил, л.30, гърба и л.75 от делото, че правата в наказателния процес са му разяснени и разбира обвинението. Защищавал се е по очертаните в обстоятелствената част на обвинителния акт факти, които са останали непроменени до приключване на въззивното производство. В тази насока не може да се твърди, че са накърнени процесуални права на молителя, предвид разясняване и осигуряване спазването на всичките му права, разписани от Закона в конкретния наказателен процес.

Проведено е редовно разпоредително съдебно заседание, в което еднозначно са решени въпросите, поставени за разглеждане от нормата на чл.248 ал.1 НПК. Вън от преценката на съда в това производство, по силата на чл.248 ал.4 НПК, стоят единствено твърдения за нарушения, свързани с допускането, събирането, проверката и оценката на доказателства и доказателствени средства.

Неоснователно е възражението на молителя, поддържано от защитника му, че незаконосъобразно, в нарушение на чл.84 НПК, е конституирана страна в процеса /граждански ищец/. Безспорно Г. е обвинен, а впоследствие и осъден, за извършено от него престъпление против собствеността, като при престъпления от този вид безспорно е налице пострадало лице по см. на Закона, в конкретния случай - Самостоятелна медико-диагностична лаборатория „Кардиолайф 2” ООД, ЕИК 200867854, седалище и адрес на управление гр.София 1000, район „Оборище“, ул. „Московска“ №47, представлявано от управител С. Н. С.. Като едно физическо или юридическо лице е претърпяло вреди от престъплението /в конкретния случай Самостоятелна медико-диагностична лаборатория „Кардиолайф 2” ООД, ЕИК 200867854, с посочено седалище и адрес на управление, представлявано от управител С. Н. С./, то тези лица имат право да претендират обезщетение за вреди и „...да се установят като граждански ищци“, чл.84 ал.1 НПК. Налице е надлежно легитимирана страна, като предявената гражданска претенция е в размера, твърден от държавното обвинение като стойност на предмета на престъпление. На тази основа първият съд законосъобразно е намерил, че следва да конституира посоченото юридическо лице като страна в процеса и е приел за разглеждане предявения граждански иск за размера на

сумата,твърдяна като стойност на предмета на престъпление в обвинителния акт.

Отделно стои за решаване въпроса,свързан с доказване на действителните конкретни вреди в хода на самото съдебно производство.

Неоснователно е оплакването за допуснато нарушение на чл.13 НПК,чл.14 НПК ,чл.107 ал.3 и ал.5 НПК от първостепенния и от въззивния съд.Такова оплакване сочи на неточна или некоректна критика на въззивното решение,а и на възприетите от първия съд основни фактически положения /с изключение на приетите от първия съд фактически изводи във връзка с доброволното предаване на предмета на престъпление/.В конкретния наказателно-правен спор крайният резултат на доказателствения процес е обективиран от въззивния съд по ясен,несъмнен и убедителен начин.Волята и вътрешното убеждение на въззивния съд е възможно да бъдат проследени в еднаква степен от страните в процеса,а и от настоящия извънреден състав.Събрани и проверени са възможните доказателствени източници,относими към т.н.“главен факт на доказване“.

Неоснователно е оплакването за липса на всестранно и задълбочено обсъждане на доказателствения обем,както и оплакването,че при оценка на доказателствените източници от първия и от въззивния съд е допуснато превратно тълкуване на доказателствата и доказателствените средства,допусната е неточна оценка на оценителните експертни заключения,а на тази основа са изведени неточни фактически и неправилни правни изводи.

В мотивите си,след като е изложил подробно установените по делото факти и обстоятелства,въззивният съд е пристъпил към подробния им анализ,вж.стр.5,предп.абзац-стр.9-та от решението на Окръжния съд.Мотивите на първостепенния съд,а и тези на въззивния съд,са задълбочени и ясни.Първостепенният съд е провел съдебно следствие в съответствие с изискванията на Закона,като е събрал и проверил възможния доказателствен обем при стриктно спазване правата на страните в процеса.Събирането на доказателствения обем е последвано от анализ на доказателства и доказателствени средства поотделно и в съвкупност,като вътрешното убеждение на съда е изградено при спазване изискването на чл.14 НПК.Формирането му е ясно проследимо.Въззивният съд ,както се посочи и

по-горе,е изразил несъгласие единствено с фактите,касаелно доброволното предаване на предмета на престъпление.При условията на чл.305 ал.3,изр.1 НПК въззивният съд също е посочил въз основа на кои доказателства и доказателствени средства извежда фактическите си изводи и защо,и изрично ги е посочил в мотивите си.В мотивите си решаващият въззивен съд е посочил въз основа на кои доказателства и доказателствени средства изгражда фактическите изводи и защо не приема за обоснована защитната теза на осъдения Г.,вж.стр.7-ма,посл.абзац-стр.8-ма.При проверката си въззивният съд е посочил,че първият съд е сторил изключително подробен анализ на доказателствата по делото.

С този извод настоящият съд се съгласява изцяло.Видно е,че подробно са анализирани показанията на три отделни групи гласни доказателствени средства-от една страна на свидетелите М., К., В.Х.,Й.Ч.,Д.,В. К. и Я.,които са установили,с оглед заеманите от тях длъжности,реда на работа в лечебното заведение,реда за снабдяване с медицински продукти и консумативи, личностните характеристики и задълженията на осъденото лице.Коректно е посочено,че показанията на тази група свидетели не противоречи на останалия доказателствен обем.

Съдилищата са анализирали заявеното от свидетелите С.,Т. и К. /т.н. “втора“ група/,като са подчертали,че първият е установил категорично авторството на деянието и начина на извършването му,а вторите двама свидетели са възприели подробни данни за извършеното лично от осъдения Г..Последният е показал вещите-предмет на престъпление именно на двамата свидетели Т. и К.,като ги е придружил лично до собствения си автомобил,където е укрил процесните вещи.С протокол за доброволно предаване,л.101 ДП,вещите са предадени от Г. на св.Т..Не са оспорени показанията на свидетелите от тази група,като настоящият съд не открива тези доказателствени източници да са оценявани и анализирани едностранчиво и тенденциозно. Не се установява фактически изводи на проверяваните съдебни състави да са формирани на основата на негодна или несъществуваща доказателствена основа.Тези изводи на настоящия съд са относими в пълна степен към заявеното от свидетелите М., и К.,като последният твърди,че е знаел,имал е информация за „изчезващи“ медицински продукти от цитираното лечебно заведение.Обосновано е посочено,че показанията на св.М.,...съдържат единствено отрицателни

заявления...“Правилно е преценена доказателствената съдържателност на твърденията на св.М. на основата на правното положение,което този свидетел има и твърденията в ОА за договорките му да „купи“ вещите,предмет на престъпление от осъдения Г..

Коректно са оценени писмените доказателствени средства,вкл.съставения протокол за доброволно предаване на вещите,предмет на престъпление и протокола за оглед на веществени доказателства от 23.08.2019 година,т.1,л.л.142-147 ДП,ведно с изготвен към него фотоалбум.

С необходимата обективност е оценявана изпълнената по делото видео-техническа и лицево-идентификационна експертиза №168/08.08.2019 година,както и допълнителна ВТЛИ експертиза №176/22.08.2019 година,без да се надценяват експертните изводи.

Не може да се сподели твърдението на защитата на молителя,че съдилищата не са оценили правилно стойността на предмета на престъпление и не са съобразили доставни цени /вж.заявеното от св.М./ с изводите на експертите по назначените оценителни експертизи.Видно е,че в хода на това наказателно производство са изпълнени няколко отделни експертни изследвания по назначени оценителни експертизи.Касателно стойността на предмета на престъпление безспорно се установява от назначената в хода на съдебно следствие и изпълнена повторна,двойна съдебно-оценителна експертиза,че предмета на престъпление е на стойност 2281,80 лева.Изводите на експертите са обосновани,надлежно защитени и в правилността им не възниква съмнение,като изрично е посочен използвания метод на „сравнимите неконтролирани цени“ при обществени поръчки,включително за медицински консумативи,вж. мотивите на първия съд,стр.7-ма, посл.изречение и стр.8-ма.Даден е категоричен и изчерпателен отговор на поставени от защитата въпроси,като настоящият съд се съгласява с изводите на съда.

Поради изложеното настоящият съд намира,че е необосновано твърдението,че съдебните състави не са съобразили действителната стойност на предмета на престъпление ,което би довело до различни правни изводи.

Липсва основание настоящият съд да приеме,че първия съд е изградил фактическите си изводи въз основа на едностранчиво и/или тенденциозно

тълкуване, нито може да възприеме тезата, че тези фактически изводи са изведени на базата на негодна или несъществуваща доказателствена основа. На тази основа като неоснователно се оценява обобщаващото възражение на защитата, че нито мотивите на първия съд, нито фактическите изводи в решението на въззивния съд не отговарят на изискването на чл.305 ал.3 НПК, доколкото не е посочено кои доказателства и доказателствени средства са кредитирани и кои-не, както и поради какви причини е изведена и приета фактическа обстановка, послужила за извеждане на правните изводи на съда. Вярно е, че касателно същинското обсъждане на доказателствените източници и мотивите на първия съд, и пространния анализ на фактите и изложението им във въззивното решение сочат липса на обоснован извод за наличие на допуснато съществено процесуално нарушение по чл.348 ал.3, т.2 вр. ал.1, т.2 НПК.

Неоснователно е оплакването за допуснато нарушение на чл.301 ал.2 НПК и чл.304 НПК. Впрочем, конкретни оплаквания в тази насока не са развити, нормата на чл.301 ал.2 НПК е неотносима към конкретния случай /осъдения е бил обвинен в извършване на едно престъпно деяние/, а настоящият съд не приема тезата на молителя и защитата му, че престъпно деяние въобще не е извършено, за да се постанови съдебен акт по реда на чл.304 НПК и Г. да бъде оправдан по повдигнатото му обвинение.

Поради всичко изложено по-горе се налага извод, че доводите в искането за възобновяване на наказателното производство по реда на чл.422 НПК, касателно допуснати съществени процесуални нарушения, са неоснователни.

По оплакването за нарушение на материалния закон.

Неоснователно е стореното оплакване на защитата на осъдения Г., че материалният закон е приложен неправилно, доколкото осъдителната присъда е постановена на основата на неизяснена фактическа обстановка, описана в обвинителния акт от прокурора, изградена на основа на предположения. САС не намира, че е налице възобновителното основание по т.1 на чл. 348 ал.1 НК, защото счита, че не е допуснато нарушение на материалния закон. Сам пред първия съд Г. е заявил, че разбира предявеното му обвинение/фактите и обстоятелствата, инкриминиращи престъпната му дейност и дадената правна квалификация от държавното обвинение/. Фактическите признаци на

престъплението „кражба“ са установени по надлежен ред и както се посочи по-горе при формиране на вътрешното убеждение на съдилищата по фактите не са нарушени процесуални правила. Не са нарушени правилата при оценка правната страна на стореното от осъдения Г.. Видно е, че въззивният съд е дал точна оценка на престъпната дейтелност на осъденото лице, като е съобразил и поведението, последващо самото изпълнително деяние-предаването на вещите, предмет на престъпление с надлежно съставен протокол за доброволно предаване. Това обстоятелство е отчетено от въззивния съд и същият е приложил закон за по-леко наказуемо престъпление-такова по чл.197, т.1 НК, вместо за престъпление по чл.194 НК, в каквата насока са били доводите на първия съд.

Нарушение на материалния закон е налице тогава, когато закона е приложен неправилно или не е приложен закон, който е трябвало да се приложи. В конкретния случай настоящият съд не намира да са налице такива обстоятелства, които да обосноват извод за нарушение на материалния закон.

Не могат да се споделят като основателни оплакванията на молителя и защитата му, свързани с доказаността на гражданско-правната претенция на гражданския ищец, че въззивният съд, при оценка на релевантните факти по приетия за разглеждане граждански иск не е отчел, че осъденото лице не следва да отговаря за неправомерни действия на длъжностни лица, сами допуснали нарушение на нормата на чл.111 НПК.

В решението си въззивният съд, стр.11-та, е дал обосновани отговори на тези поддържани пред него възражения. Ясно е посочено разписаното в чл.111 ал.1 НПК, че веществените доказателства се пазят до приключване на наказателното производство. Безспорно вещите, предмет на престъпление са веществени доказателства и подлежат на режим, ясно разписан от Закона. Изключението, разписано в ал.1 на този текст от Закона предвижда една правна възможност, но не задължителна норма на поведение. Заинтересованото лице е разполагало с тази възможност, но е видно, че сам първият съд двукратно е отказал връщане на веществените доказателства преди приключване на съдебното следствие и предявяването им на страните. Това, че вещите са били на разположение на решаващия първи съд е позволило и назначаване на повторна съдебно оценителна експертиза. Отделен е въпроса, че след отнемането на тези вещи, с оглед спецификата

им,използването им става негодно за медицински цели.Именно осъденото лице е поставило началото на причинно-следствения процес,довел до негодността на тези вещи,т.е до фактическото им погиване и невъзможност да бъдат ползвани отново за медицински цели.Коректния анализ на мотивите на въззивния съд,с оглед сторените оплаквания на молителя и защитата му сочат,че не могат да бъдат споделени като основателни оплакванията,че въззивният съд не е изложил убедителни съображения за решението си да уважи предявения граждански иск.

Твърдението на защитата и молителя,че вещите са предадени доброволно само ден след отнемането от собственика им и не следва да се ангажира имуществена отговорност на Г. за вреди,причинени от престъпното му деяние,не могат да се споделят като обосновани.По същество въззивният съд не е възприел тезата на първия съд,развил е пространно доводите си,дали му основание да измени атакувания първоинстанционен съдебен акт,както в частта за предявения граждански иск,така и в наказателно-осъдителната част,като по отношение на Г. приложи закон за по-леко наказуемо престъпление,при условията на чл.337ал.1,т.2,пр.3 НПК.Коректният анализ на мотивите на въззивния съд изисква да се посочи,че правилно е констатирано нарушение на материалния закон,допуснато от първия съд както при квалифициране на престъпната дейтелност на осъдения,така и касателно ангажирането му на гражданската отговорност.

На основа на горното настоящият съд намира,че не е нарушен материалния закон и не е налице възобновително основание по смисъла на чл.422 ал.1,т.5 НПК вр.чл.348 ал.2 вр.ал.1,т.1 НПК.

По оплакването за явна несправедливост на наказанието на осъдения Г..

Законът ясно сочи в чл.348 ал.5,т.1 и т.2 НПК,че явна несправедливост на наказанието е налице тогава,когато наказанието очевидно не съответства на обществената опасност на деянието и дееца,на смекчаващите и отегчаващи отговорността обстоятелства ,както и на целите по чл.36 НК,както и когато неправилно е приложено или неправилно е отказано прилагането на условно осъждане.

По отношение на молителя Г. въззивният съд е постановил решение,с което е изменил първоинстанционната присъда,постановена по нохд

№1954/2019 година по описа на Районен съд гр.Благоевград в наказателната част,като е квалифицирал престъплението като такова по чл.197,т.1 НК и е намалил наложеното наказание „лишаване от свобода" от 9 месеца на 6 месеца.За престъплението,сторено от осъдения Г.,Законодателят е застанал на принципа на законоустановеност на наказанието,като е предвидил наказание „лишаване от свобода“ до ПЕТ години.Въззивният съд,прилагайки точно материалния закон е отмерил наказание ориентирано към минималния предвиден от Закона размер. Обсъждайки вида и размера на наказанието въззивният съд е обсъдил мотивите и причините за реализираната от К. И. Г. престъпна дейност,като коректно е акцентирал смекчаващите и отегчаващи вината и наказателната отговорност обстоятелства.Отчетена като завишена е степента на обществената опасност на деянието,с оглед условията на място и обстановка на престъпната деятелност,служебното положение на осъдения,стойност и естество на предмета на престъпление,проявена липса на уважение към установените обществени и морално-етични норми.Обстоятелството,че предмета на престъпление е предаден доброволно от осъденото лице с протокол за доброволно предаване е елемент от фактическия състав на престъплението по чл.197,т.1НК и с оглед разписаното в чл.56 НК не може да се цени като самостоятелно смекчаващо обстоятелство.

Не са налице нито многобройни смекчаващи вината и наказателната отговорност обстоятелства,нито някое от ценените в тази насока е изключително по своя характер, поради което не може да се приеме да са налице условията на чл.55 НК.Още повече, предвиденото в закона наказание и в най-ниския му размер не се явява несъразмерно тежко на стореното от осъдения Г..

Не е налице нито едно от условията за прилагане нормата на чл.218б НК,като внимателния прочит на закона сочи липса на която и да е от материално-правните предпоставки в тази насока.Нито защитата,нито осъденото лице сочат кои предпоставки на чл.218б НК са налице и как не са съобразени от първия и от въззивния съд.Не се налага прецитиране на разписаното в Закона,а липсата на конкретика на оплакването затруднява възможността да се отговори по-конкретно от настоящия съд.

Законосъобразно е намерено да са налице материално-правните и процесуално-правни предпоставки за прилагане на института на т.н.“условно

осъждане“ по чл.66 ал.1 НК.Изложени са обосновани и съобразени със Закона мотиви в тази насока.

На основа изложеното по-горе следва да се приеме като неоснователно оплакването на осъдения,поддържано от защитата му,че наложеното наказание по размер е явно несправедливо.

С оглед изложеното,Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искане вх.№903384/06.10.2022 година на осъдения К. И. Г.,с установена самоличност,ЕГН *****,за възобновяване на наказателното производство по внохд №656/2021 година на Окръжен съд гр.Благоевград и по нохд №1954/2019 година по описа на Районен съд гр.Благоевград.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____